

Dokument nr. 15:21

(2002-2003)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 401

Innlevert 19. mars 2003 av stortingsrepresentant Knut Storberget

Besvart 25. mars 2003 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Hva slags fengselsutdanning vil bli etablert i Kongsvinger høsten 2003, hvor mange elevplasser vil det bli, og hvordan går dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har enstemmig vedtatt etablering av fengselsutdanning i forbindelse av etableringen av nye Kongsvinger fengsel. Økningen i antall soningsplasser tilsier økt satsing på utdanning. Flere har tatt til orde for økt desentralisering av utdanningen.

Svar:

Som det fremgår av St.prp. nr. 1 (2002-2003) vil Regjeringen i revidert nasjonalbudsjett 2003 gi en beskrivelse av hvilke undervisningsopplegg kriminalomsorgen kan etablere i Kongsvinger fra høsten 2003. Regjeringen vil i den forbindelse også ha tatt stilling til hvor mange elevplasser som vil bli etablert. Når det gjelder spørsmål om hvordan arbeidet med etablering av fengselsutdanning i Kongsvinger går, samarbeider departementet for tiden med Kriminalomsorgens Utdanningssenter (KRUS) om dette.

SPØRSMÅL NR. 402

Innlevert 19. mars 2003 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 2. april 2003 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Stortinget bevilget 7,5 mill. kr til oppstart av promilleprogram i alle fylker i 2003. Det er nå kommet signaler om at hvert fylke ved friomsorgskontorene kun har mottatt 75 000 kr til dette, og at midlene er for knappe for allerede pressede friomsorgskontorer.

Hva er resten av de bevilgede midlene til promilleprogram tenkt brukt til, og mener statsråden de be-

vilgede midler er tilstrekkelig, eller vil det tildeles mer i løpet av året til dette formålet?»

Svar:

Fra 2003 er ordningen med promilleprogram som alternativ til ubetinget fengselsstraff blitt landsdekkende ved at budsjettet ble styrket med 14 mill. kr til programvirksomheten, jf. St.prp. nr. 1 (2002-2003) side 25. Dette innebærer at ordningen innføres ved de

resterende fylkene Oslo, Akershus, Oppland, Telemark, Møre og Romsdal, Troms og Finnmark.

I 2002 ble det gjennomført 33 promilleprogram i friomsorgen. Målet er å gjennomføre 48 promilleprogram i 2003, i tråd med at ordningen skal gjøres landsdekkende og at bevilgningen er økt. Erfaringsmessig øker tilfanget på dommer i løpet av etableringsfasen, slik at fylker som allerede har innført ordningen gjennomfører flere programmer enn oppstartsfylkene.

Kriminalomsorgens Sentrale forvaltning (KSF) fordeler driftsrammen til kriminalomsorgens 6 regioner. Regiondirektøren har ansvaret for å fordele rammen til fengsler og friomsorgskontorer.

Regiondirektørene har således ansvaret for å følge opp innføringen ved de nye fylkene og fordele midler til friomsorgsenhetene.

Noen regioner har tildelt 75 000 kr i oppstartmidler til kontorene i fylket. Andre regioner har bevilget midler til nye stillinger. Alle regioner bruker ressurser til opplæring. Regionene har opplyst at de følger utviklingen nøye med hensyn til tilfanget på dommer, og vil styrke friomsorgskontorene ved behov.

Departementet vil gjennom den jevnliggjorte resultat- og regnskapsrapporteringen i inneværende år følge opp slik at målet om å gjøre ordningen landsdekkende, nås. Departementet er av den oppfatning at 7,5 mill. kr er tilstrekkelig til formålet.

SPØRSMÅL NR. 403

Innlevert 19. mars 2003 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 28. mars 2003 av barne- og familieminister Laila Dåvøy

Spørsmål:

«Regjeringen startet høsten 2002 en offensiv mot mobbing i norsk skole, og lovet at det innen 23. september 2004 skal være slutt på all mobbing i skolen. Dette krever aktiv handling, offensiv holdning og smidighet for å finne gode løsninger, og det krever at noen statsråder i Regjeringen tar et overordnet ansvar for tiltak som kan omfatte flere departement.

Vil statsråden ta initiativ for å sikre at barn og foreldre som pga. mobbing i skolen må flytte, eventuelt også til utlandet, i kortere eller lengre tid får dekket sine utgifter til livsopphold?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har i første omgang stilt et tilsvarende spørsmål til utdannings- og forskningsministeren. Hennes svar dekker tiltak innenfor utdanningsområdet. Hun henviser spørsmål knyttet til folketrygdlovens ytelser til "ansvarlige statsråder". Skal Regjeringens mobbeprogram imidlertid ha troverdighet, må det etter min mening fremvises handlekraft og ansvarlighet fra Regjeringen på den måten at noen tar et samlet ansvar utover fagområdet for den enkelte statsråd. Dessverre medfører en del av de groveste mobbetilfellene i norsk skole at mobbeoffer for en kortere eller lengre periode føler seg tvunget til å flytte bort fra sitt bosted/nærmiljø. For at den mobbede skal få omsorg og tilsyn fra sine nærmeste, skjer det også at foresatte får permisjon eller blir sykemeldt for å kunne flytte med.

Jeg er bl.a. kjent med et tilfelle fra et nabofylke til Akershus. En jente, født i 1985, har vært utsatt for langvarig og grov mobbing. Jentas mor er av sin fastlege sykemeldt fra sin jobb for å gi datteren kontinuerlig tilsyn. Fastlegen anbefaler totalt miljøskifte, og mor har fått ordnet med fritt opphold og fri undervisning på språkkurs i utlandet. Trygdekontoret har nå gitt avslag i henhold til folketrygdloven § 8-9 på søknad om rett til sykepengene ved opphold i utlandet. Ifølge mine opplysninger kan skolen hvor jenta er elev ikke tilby forsvarlig undervisningstilbud, det ville jo også ekskludere et nødvendig miljøskifte. I den offensiven mot mobbing som jeg formoder nå føres fra Regjeringen, er det viktig at stivbente system, regler og holdninger mykes opp for å finne gode løsninger som virker på dagsaktuelle behov. Det er jo nettopp slike praktiske og gode løsninger som kan settes i verk hurtig som kan spare offer og foresatte for ytterligere lidelser og problemer og det offentlige for store utgifter i fremtiden. Små tilskudd på kort sikt, som i dette eksempelet sykelønn i 3 måneder, kan spare samfunnet for mulige store behandlingsutgifter for offeret senere i livet. Når statsråden for utdanning ikke tar dette samlede ansvar på vegne av Regjeringen, er det naturlig å rette spørsmålet til barne- og familieministeren.

Det er barn dette gjelder. For å finne løsninger for barn som er kommet i en fortvilet situasjon pga. mobbing og må flytte, blir det selvsagt ingen bedring i situasjonen dersom foreldre eller andre foresatte ikke

kan flytte med, eller om familiens økonomi ødelegges pga. flytting. Jeg håper derfor at Regjeringens statsråd for barne- og familiesaker vil bekrefte at hun vil ta ansvar for å finne løsninger innenfor dette feltet på vegne av flere departement. Jeg håper også at statsråden vil avklare hvilke konkrete tiltak Regjeringen gjennomfører for å dekke behovene til barn og foreldre som er kommet i en situasjon som beskrevet.

Svar:

Det er et alvorlig problem som blir tatt opp her. Mobbing berører mange barn og ungdommer. Mange gruer seg til hver eneste skoledag og opplever tiden på skolen som svært vanskelig. I tillegg til de psykiske problemer mobbingen medfører, vil mistrivsel også føre til et dårligere utgangspunkt for læring.

Regjeringen mener det er svært viktig å gjøre en innsats for å hindre mobbing i skolen, og startet en offensiv mot problemet i fjor høst. For nærmere beskrivelse av tiltakene viser jeg til utdanningsministerens svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 349 (2002-2003).

Når det gjelder den konkrete saken representanten Sortevik nevner som begrunnelse for sitt spørsmål, er forholdet det at jentas mor er sykmeldt for å gi datteren kontinuerlig tilsyn. Legen har anbefalt et totalt miljøskifte, og mor har fått ordnet med fritt opphold og fri undervisning på språkkurs i utlandet. Trygdekontoret har nå gitt avslag i henhold til folketrygdloven § 8-9 på søknad om rett til sykepenger

ved opphold i utlandet. Representanten gir uttrykk for at sykelønn i tre måneder til moren, kan spare samfunnet for mulige store behandlingsutgifter senere i livet.

Jeg har forelagt saken for sosialministeren, som uttrykker stor forståelse for familiens problemer. Sykepenger kan imidlertid bare brukes dersom moren selv er syk, og lovverket er også utformet slik at den sykmeldte må oppholde seg i Norge i sykemeldingsperioden. Folketrygden har ingen relevante stønadstilbud til livsopphold til en mor som vil ta seg av sin datter på rundt 18 år for å få et miljøskifte. Trygdekontorets avslag synes således korrekt. Folketrygden har imidlertid gode stønadsordninger ved barns sykdom, men de tilsier at barnet er under 12 år eller for visse lidelser opptil 18 år.

Etter sosialministerens vurdering er det tvilsomt om dette bør være en oppgave for et rettighetsbasert sosialforsikringssystem som folketrygden, bl.a. fordi det vil bli vanskelige avgrensninger mot andre problemfylte situasjoner. Det familien kan og bør gjøre, er å ta kontakt med kommunen de bor i.

Som ellers når folketrygdens stønader ikke dekker, vil det være et spørsmål om man kan få bistand fra sosialkontoret. I et tilfelle som dette, antas at den kommunale sosial- og omsorgstjenesten bør komme inn for å hjelpe mor og datter dersom dette ikke allerede er gjort. Jeg antar at andre virkemidler og behandling er blitt vurdert for denne familien, før språkkurset i utlandet blir vurdert.

SPØRSMÅL NR. 404

Innlevert 19. mars 2003 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 28. mars 2003 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Politiets sikkerhetstjeneste (PST) medvirket til at to avhoppere fra Afghanistan fikk oppholdsvedtak for seg selv og familiemedlemmer i bytte mot informasjon, skriver VG. En tidligere Taliban-topp og en tidligere hærleder i Nordalliansen krevde motytelser for å samarbeide med PST i 2001. Hærlederen i Nordalliansen skal ha vært mistenkt for krigsforbrytelser.

Kan statsråden redegjøre for sakens alle forhold, og for norsk praksis, lovverk og ivaretagelse av norsk og internasjonal sikkerhet knyttet til slike saker?»

Svar:

Samarbeidet mellom Politiets sikkerhetstjeneste (PST) og Utlendingsdirektoratet (UDI) i forbindelse med kontroll med tilreisende og fastboende utlendinger er hjemlet i § 4 i overvåkingsinstruksen av 19. august 1994. Hovedformålet med samarbeidet er å forhindre at utlendinger som mistenkes for å utøve virksomhet som PST har til oppgave å forebygge og etterforske, jf. politiloven § 17b, gis adgang til riket.

Samarbeidet innebærer også av Politiets sikkerhetstjeneste vil kunne få tilgang til informasjon om utlendinger med gyldig opphold i Norge som i kraft av sin stilling eller posisjon i hjemlandet besitter ver-

difull etterretningsinformasjon. Etter sin art, vil dette kunne være informasjon som i ytterste konsekvens er avgjørende for å bekjempe bl.a. terrorisme og spredning av masseødeleggelsesvåpen.

Hensynet til å ivareta informantens sikkerhet og hensynet til at verdifull etterretningsinformasjon blir tilgjengelig for norske myndigheter, tilsier at Politiets sikkerhetstjeneste må ha anledning til å sondere muligheten for at Utlendingsdirektoratet, innenfor utlendingslovgivningens legale rammebetingelser, kan treffe vedtak som ivaretar ovennevnte hensyn. I enkelte tilfeller vil det være nødvendig ikke bare å sikre vedkommende informant, men også sikre at vedkommendes familie ikke blir utsatt for represalier i hjemlandet. I en slik situasjon vil det bl.a. kunne

fremstå som et relevant virkemiddel at Utlendingsdirektoratet prioriterer behandlingen av informantens søknad om familiegjeningforening.

En rekke saksopplysninger i forbindelse med de to aktuelle personene bør av sikkerhetsmessige grunner ikke offentliggjøres. I denne besvarelsen er det derfor vanskelig å nærmere redegjøre for og detaljbeskrive ulike forhold i tilknytning til sakene. Jeg ber om forståelse for dette.

Jeg viser imidlertid til at Stortingets kontrollutvalg for EOS-tjenestene i forbindelse med en rutinemessig kontroll av PST besluttet å iverksette en nærmere undersøkelse av realiteten i de to sakene. Eventuelle merknader fra utvalgets side vil således tilflyte Stortinget gjennom utvalgets årsmelding.

SPØRSMÅL NR. 405

Innlevert 19. mars 2003 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 28. mars 2003 av sosialminister Ingjerd Schou

Spørsmål:

«Gitt svar på skriftlig spørsmål nr. 340 (2002-2003) besvarer ikke spørsmålet. Derimot befester svaret inntrykket av at forvaltningen gis ryggdekning til å fortsette gammel praksis helt uavhengig av nyere kunnskap om temaet og av politiske signaler om en aktiv politikk for gruppen. Praksis medfører at personer med lese- og skrivevansker gis liten eller ingen hjelp, med skiftende og dels usaklige begrunnelser. Derfor gjentar jeg spørsmålet.

Er avbrutt utdanning og stifting av familie i ung alder grunnlag for avslag om attføring?»

Svar:

Jeg beklager at mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 340 (2002-2003) har vært uklart.

Jeg må fortsatt besvare ditt spørsmål på generell basis, da jeg ikke kan kommentere enkeltsaker. La meg likevel understreke at avbrutt utdanning og stifting av familie i ung alder ikke vil være et relevant grunnlag for å avslå søknaden om attføring.

Som det fremgår av mitt svar til skriftlig spørsmål nr. 340, er det trygdekantoret som avgjør om de medisinske vilkårene for yrkesrettet attføring er oppfylt, og avgjørelsen må bero på en helhetsvurdering.

SPØRSMÅL NR. 406

Innlevert 19. mars 2003 av stortingsrepresentant Kjetil Bjørklund

Besvart 26. mars 2003 av utenriksminister Jan Petersen

Spørsmål:

«Den internasjonale situasjonen er meget spent som en følge av USA og Storbritannias krigserklæring mot Irak. Flere nyhetsbyråer, deriblant AFP, Reuters og NTB refererte 18. mars 2003 at minst 45 land støtter USA i koalisjonen, som snart går til krig

mot Irak. 15 av disse landene ville, ifølge USAs utenriksminister Colin Powell, forbli anonyme på det nåværende tidspunkt.

Vil norske myndigheter ta initiativ til at denne listen over anonyme land blir gjort offentlig?»

Svar:

De militære operasjonene i Irak ledes av USA med støtte fra Storbritannia og en rekke andre land. En eventuell henvendelse med forespørsel om å offentliggjøre hvem som støtter opp om koalisjonsstyrkene i Irak vil således måtte rettes til disse lands myndigheter.

Norge deltar ikke i de militære operasjonene. Vi har også sagt at vi ikke kan støtte denne krigen. Jeg finner det derfor ikke naturlig at norske myndigheter foretar en slik henvendelse.

SPØRSMÅL NR. 407

Innlevert 20. mars 2003 av stortingsrepresentant Marit Nybakk

Besvart 21. mars 2003 av forsvarsminister Kristin Krohn Devold

Spørsmål:

«Ifølge Befalets Fellesorganisasjon (BFO) vil de norske spesialstyrkene som deltar i operasjonene i Afghanistan miste et lønnstillegg de ville beholdt hvis de forble i Norge. Ifølge BFO utgjør dette lønnstapet i snitt 20 000-30 000 kr i forhold til en avdelings normale arbeidsplan.

Er det korrekt at øvingstilleggene man får ved å forbli hjemme er større enn tilleggene man får ved å delta i Afghanistan, og er dette i så fall et riktig signal å sende soldater som sier seg villig til å delta i internasjonale operasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Det har i mediene den senere tid vært reist spørsmål omkring rettferdigheten ved at styrker som deltar i internasjonale operasjoner, og som står i fare for å delta i skarpe operasjoner, får mindre lønn enn de ville gjort hvis soldatene forble hjemme. Dette kan virke merkelig, og kan stride mot folks normale rettferdighetssans; at det er mer lukrativt økonomisk å øve hjemme enn å delta i farefulle operasjoner internasjonalt. I den forbindelse er det viktig at lønnen som soldater får utbetalt må sees i sammenheng med den fare som soldatene utsetter seg for, og at den oppfattes som rettferdig.

Svar:

For alle offentlig ansatte gjelder andre lønns- og avtalevilkår i utlandet enn i Norge. Dette gjelder også for militært personell.

I Norge følger tjenestemenn hovedtariffavtalen med de tilpasninger som gjelder for militært personell. I tillegg til regulativlønn innebærer det bl.a. kompensasjon for arbeidstid utover normal arbeidstid.

Spesialstyrker har spesielt intensiv trening i Nor-

ge, for å være forberedt til innsats internasjonalt eller hjemme. Styrkene har høy beredskap for å kunne påta seg oppdrag på kort varsel. Derfor har dette personellet svært høye tillegg til regulativlønnen, når de er hjemme. Lønnsnivået deres ville vært betydelig lavere dersom de ikke hadde vært en del av de enhetene som står på beredskap for å kunne sendes ut.

I internasjonale operasjoner utbetales en høyere regulativlønn og faste tillegg for ulempe og risiko, samt et skattefritt utenlandstillegg. Personellet vil normalt få høyere utbetalinger når de tjenestegjør i utlandet enn når de er hjemme. Fordi det skattefrie utenlandstillegget teknisk sett ikke er lønn, vil selve lønnen være lavere, men de vil samlet sett få en høyere utbetaling.

Det er derfor en konstruert problemstilling når det sies at personellet har så høy lønn hjemme at det ikke lønner seg å reise ut i internasjonale oppdrag.

Jeg er opptatt av at tjenestegjøring i internasjonale operasjoner skal lønne seg, både økonomisk og karrieremessig.

Samlet sett er våre spesialstyrker meget godt betalt, noe de også bør være med tanke på de krav til kompetanse, skikkethet og kvalitet som tjenesten krever. Lønnsnivået er en forutsetning for å rekruttere og holde på de beste. Vilkårene for personell i internasjonale operasjoner må være slik at vi rekrutterer og beholder personell med høy internasjonal kvalitet. Det har vi lyktes med.

Lønns- og arbeidsvilkår for militært personell, også i internasjonale operasjoner, fastsettes gjennom forhandlinger med berørte tjenestemannsorganisasjoner. Nåværende avtaler ble inngått for perioden fra 1. januar 2002 til og med 31. desember 2003. Tariffavtalen for den kontingenten vi nå sender til Afghanistan er de samme som for forrige kontingent som tjenestegjorde seks måneder i Afghanistan i fjor vår.

I neste forhandlingsrunde med organisasjonene,

som vil finne sted høsten 2003, skal vilkårene for perioden etter 1. januar 2004 fremforhandles. Jeg er kjent med at partene har tatt initiativ til en felles gjennomgang og evaluering av tariffavtalen. I denne re-

forhandlingsprosessen vil de berørte partene selv sagt ha anledning til å ta opp ulike problemstillinger knyttet til avlønningssystemer i Norge og utlandet.

SPØRSMÅL NR. 408

Innlevert 21. mars 2003 av stortingsrepresentant Berit Brørby

Besvart 26. mars 2003 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å få revurdert stortingsvedtaket og å gå nøye gjennom de endrede forutsetningene som har skjedd etter at flyttevedtaket ble fattet?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok mai/juni 2001 å flytte Hadeland og Land tingrett og slå den sammen med Toten tingrett med kontorsted i Gjøvik.

Etter planene skal sammenslåingen finne sted 1. januar 2007, og det må skaffes nye lokaler. Siden vedtaket ble fattet er en del viktige rammebetingelser endret. Befolkningsveksten i den delen av fylket som Hadeland og Land tingrett dekker, øker sterkt. Det er nær sammenheng mellom befolkningsmengde og antall saker i domstolene, og denne tingretten opplever en sterk vekst i sakstilgangen. En overføring av sakene til Gjøvik tingrett vil medføre forsinkelser i straffesaksbehandlingen.

Til sammenligning er Halden tingrett en mindre domstol enn Hadeland og Land. Hadeland og Land tingrett ligger i et landbruksområde, og medarbeiderne har betydelig kompetanse innenfor allmenning og odel. Gjennom mindre fullfaglige, åpne og velfungerende domstoler, godt plassert ute i lokalsamfunnet, vil publikum få best service og dessuten kjennskap til det som skjer i retten.

Svar:

I etterkant av Stortingets vedtak om nedleggelse av Hadeland og Land tingrett, ble det ved kgl.res. av 31. august 2001 bl.a. vedtatt at fire av kommunene som i dag sogner til Hadeland og Land tingrett skal overføres til Toten tingrett på Gjøvik. Nytt navn på domstolen blir Gjøvik tingrett. Den siste kommunen, Jevnaker, overføres Hønefoss tingrett med sete i Hønefoss.

Sammenslåingsvedtakene ble fattet med bakgrunn i vurdering av flere hensyn, bl.a. domstolenes størrelse, reisetid, regionsutvikling i distriktet og domstolenes lokaler. Hadeland og Land tingrett har tre dommerårsverk, noe som er under Justisdepartementets fremtidige anbefalte minimumsstørrelse på domstolene. Reisetiden til domstolene i Oppland ligger i dag under landsgjennomsnittet, og nedleggelsen av Hadeland og Land tingrett vil ikke medføre urimeelig reisetid til ny domstol.

Antall innkomne straffesaker ved Hadeland og Land tingrett har økt fra 2001 til 2002, men samtidig har det vært en nedgang i antall innkomne sivile saker. Jeg kan ikke se at det har skjedd vesentlige endringer i de faktiske forhold i Oppland som tilsier at vi bør vurdere domstolsstrukturen i fylket på nytt.

SPØRSMÅL NR. 409**Innlevert 21. mars 2003 av stortingsrepresentant Bjarne Håkon Hanssen****Besvart 1. april 2003 av sosialminister Ingjerd Schou****Spørsmål:**

«Vil sosialministeren sørge for at tilskuddet til Foreningen Norges Døvblinde ikke blir redusert, men derimot øket, i tråd med innstillingen til årets statsbudsjett?»

BEGRUNNELSE:

Foreningen Norges Døvblinde (FNDB) har i år fått utbetalt a konto tilskudd på 690 000 kr. A konto tilskudd pleier å utgjøre 50 pst. av bevilgningen. Beløpet er 20 000 kr lavere enn i 2002. Kutt i tilskuddene gjør at foreningen må foreta ytterligere reduksjoner i velferds- og interessedepolitisk aktivitet.

Denne gruppen er liten og stabil i Norge. Døvblinde er helt avhengige av særskilt aktivitetstilbud for å komme seg ut av isolasjonen. Mange andre brukerorganisasjoner har visse muligheter for egeninntekter.

Under budsjettbehandlingen viste en enstemmig komité til at tilskuddet til FNDB har blitt redusert med ca. 25 pst. i perioden 1995-2002. Komiteen la vekt på at det er viktig at Regjeringen følger opp Stortingets intensjon om at FNDB i motsetning til andre organisasjoner skal være 100 pst. statsstøttefinansiert. Komiteens intensjon var å sikre at FNDB i hvert fall ikke fikk ytterligere reduksjoner.

Komiteens flertall uttrykte i budsjettinnstillingen at de var kjent med at de reduserte bevilgningene gjennom den statlige driftsstøtteordningen allerede

har ført til nedskjæring av viktige aktiviteter og service til medlemmene. Flertallet understreket videre at døvblindhet vanskelig kan sammenlignes med noe annen funksjonshemming.

Flertallet mente derfor at hjelpe- og tilretteleggingsbehovet er veldig stort, og at det medfører store vanskeligheter og store kostnader å drive rent organisasjonsarbeid i en slik organisasjon.

På denne bakgrunn forventet jeg at FNDB ikke skulle få noen reduksjon i år, og at det kanskje ble mulighet for å gi noe økt støtte i revidert budsjett for 2003. Det vil være ønskelig om sosialministeren forklarer bakgrunnen for den lave utbetalingen.

Svar:

Det er etablert en praksis hvor funksjonshemmedes organisasjoner mottar et a konto beløp tilsvarende 50 pst. av fjorårets tilskudd. Denne praksisen ble også fulgt for FNDB for 2003.

Når det gjelder beregning av årets tilskudd, ble FNDB tilskrevet og bedt om å oversende et budsjett for årets drift. Organisasjonen oversendte et samlet budsjettforslag på 2 mill. kr til Fordelingsnemnda.

Fordelingsnemnda har nå behandlet søknaden fra FNDB og bevilget 2 mill. kr til organisasjonen for 2003. Dette innebærer en 100 pst. statlig finansiering av organisasjonen, og er i tråd med innstilling fra sosialkomiteen. Tilskuddet utgjør en økning på hele 565 000 kr sammenlignet med 2002.

SPØRSMÅL NR. 410**Innlevert 21. mars 2003 av stortingsrepresentant Jorunn Ringstad****Besvart 31. mars 2003 av miljøvernminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Sør-Varanger kommune arbeider for å få til ein mellomriksveg Noreg-Finland over Pasvik. Sambandet vil vere viktig for å oppretthalde busetjing og skape arbeidsplassar i dette grenseområdet. Det viser seg at arbeidet med vegen kan kome i konflikt med planane for å utvide verneområda i Øvre Pasvik.

Korleis vil behandlingsmåten og framdrifta vere

når det gjeld utviding av Øvre Pasvik nasjonalpark, og vil Regjeringa ta omsyn til planane for ny mellomriksveg når vernetiltaka blir avgjort?»

GRUNNGJEVING:

Det har i lang tid vore ei viktig målsetjing å ha ei sterk busetjing i grenseområdet mot Russland og Finland. Dei viktigaste næringsvegane har vore skogbruk, jordbruk og reindrift.

På 1990-talet har det skjedd store endringer. Staten la ned skogsdrifta, sagbruksdrifta og hytteproduksjonen. Det vart sagt at desse verksemdene var ulønsame. Samtidig har det vorte lansert omfattande planar om å utvide verneområda i tilknytning til Øvre Pasvik nasjonalpark som vart etablert i 1970. Dette gjer at folk i områder føler at framtida er truga.

Heilt sidan tida før 2. verdskrig har det vorte arbeidd med planar for ein mellomriksveg mellom Pasvik og Enare i Finland. Det vart laga utreiingar og ein felles norsk-finsk rapport som var ferdig i 1991.

Fram til no har tryggingspolitiske omsyn stått i vegen for nærare samband over grensa. I det siste har dette blitt lempa på. Skogvesenet i Lappland har fristilt areal for å gjere vegsambandet mogleg. Sør-Varanger kommune har løyvd pengar til veganlegg på norsk side. Samband over grensa kan gje nye moglegheiter for næringsliv og samkvem. Utan slike utsikter risikerer lokalsamfunnet vidare stagnasjon og nedgang, og det blir avfolking av grenseområdet.

I uttala frå Finnmark fylkeskommune som gjeld utviding av Øvre Pasvik nasjonalpark og oppretting av landskapsvernområde, blir det tilrådd at traseen for vegutløyising til Finland over Pasvikdalen skal vere med slik initiativtakarane har foreslått. Det blir også vist til at retningslinene for eit eventuelt landskapsvernområde ikkje kan sameinast med vegbygging.

For å unngå å leggje hindringar i vegen for ein ny mellomriksveg, er det nødvendig å ivareta desse in-

teressene i samband med dei vernetiltaka det blir arbeidd med i området.

Svar:

Miljøverndepartementet har nå til behandling forslag til verneplan for Pasvik med utvidelse av Øvre Pasvik nasjonalpark og opprettelse av Øvre Pasvik landskapsvernområde med plantelivsfredning i Sør-Varanger kommune i Finnmark fylke.

Til grunn for departementets arbeid med denne saken ligger en tilråding fra Direktoratet for naturforvaltning (DN). På bakgrunn av sterke lokale ønsker om en mellomriksveg, og at den aktuelle veitraseen allerede er vesentlig påvirket av terrenginngrep, mener DN at forskriften for landskapsvernområdet bør åpne for at det kan bygges en mellomriksveg forutsatt at dette blir besluttet av nasjonale myndigheter etter forutgående konsekvensutredning.

I forbindelse med departementets arbeid med saken har det vært avholdt et møte med representanter for Sør-Varanger kommune. Betydningen av å holde muligheten åpen for ny mellomriksveg ble her understreket.

Jeg tar sikte på at Regjeringens arbeid med denne verneplanen kan avsluttes i løpet av våren og jeg kan derfor ikke nå si hva utfallet i denne saken blir.

SPØRSMÅL NR. 411

Innlevert 24. mars 2003 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 31. mars 2003 av kommunal- og regionalminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Familier med funksjonshemmede barn melder at de ikke får støtte/lån som dekker deres behov eller tar høyde for deres merutgifter. De viser til begrensninger i Husbankens regelverk og standarder, og at dette ikke fanger opp deres behov for ekstra arealer, tilrettelegging for store rullestoler som betjenes av ledsager etc.

Finner statsråden regelverk/ordninger på området tilfredsstillende med tanke på å dekke behovet til disse familiene, og hvis ikke så er tilfelle, hva vil statsråden foreta seg?»

Svar:

I retningslinjer for lån og tilskudd fra Husbanken forsøker en å bidra til en gitt livsløpsstandard på boligene som blir bygd. Husbankens livsløpsstandard innebærer at alle bofunksjoner er på et plan. Mellom 40 og 50 pst. av boligene som Husbanken har finansiert de siste tyve årene, er bygd med såkalt livsløpsstandard.

Grupper som har behov for en tilgjengelighetsstandard ut over den definerte livsløpsstandarden til Husbanken, blir særskilt vurdert. Ved dokumentasjon av særskilte krav til økt areal og spesialinnredning, legges disse til grunn for vurderingen av stør-

relse på boligen, størrelsen på lånet og eventuelt et tilskudd. Husbanken har særlige lånetillegg og ordninger som gjelder funksjonshemmede.

Ved innvilging av oppføringslån kan Husbanken godkjenne større areal for husstander med funksjonshemmet medlem. Som hovedregel kan arealet økes med inntil 10 kvm, hvis det kan dokumenteres at funksjonshemmingen krever det. I slike tilfeller vil behovet for økt areal være avhengig av hva slags funksjonshemming det er snakk om, og hvor mange husstandsmedlemmer som totalt skal bo i boligen. Funksjonshemmede som kan dokumentere behov for bil, kan få oppføringslån til å bygge garasje enten denne bygges samtidig med boligen eller på et senere tidspunkt.

Det er mulig å søke kommunen om boligtilskudd. Kommunene kan vurdere størrelse og kriterier for tildeling av boligtilskudd etter egne regler. Dersom det blir gitt boligtilskudd i kombinasjon med oppføringslån, kan prosjektet fullfinansieres med lån og tilskudd. Når det blir gitt boligtilskudd i kombinasjon med oppføringslån, er det en forutsetning at boligen som finansieres ikke er større enn nødvendig for å dekke et strengt nøkternt behov for husstanden. I disse tilfellene gjelder som hovedregel Husbankens normale arealregler, eventuelt med et tillegg på 10 kvm hvis det er behov for større areal.

Husstander med minst ett medlem som er funksjonshemmet, kan få utbedringslån til å tilpasse eksisterende bolig til behovet. Husbanken kan gi til-

skudd til prosjekteringshjelp, slik at boligen blir best mulig tilrettelagt for den enkelte. Lånet kan også omfatte utbedring av garasje. Utbedringen skal gi boligen eller bygningen en bedre standard enn tidligere. Ordinære vedlikeholdsarbeid blir normalt ikke finansiert, dersom de ikke kan knyttes til en utbedring. Dersom boligen skal utvides, er hovedregelen at boligen ikke skal overstige Husbankens arealgrense for nye boliger.

Funksjonshemmede kan også søke om startlån. Startlånet er rettet inn mot unge og vanskeligstilte som sliter med å komme inn på boligmarkedet. Den nye låneordningen er etter min mening en forbedring og erstatning av de tidligere låneordningene, kjøpslånet og etableringslånet. I startslånsordningen legges det opp til en samfinansiering, der det private markedet yter grunnfinansiering og kommunene toppfinansiering. Kommunen kan også yte hele finansieringen i form av lån eller ved en kombinasjon av boligtilskudd og startlån. Kommunene har stor grad av frihet til å utforme regelverket til startlånet pga. at utfordringene og situasjonen i kommunene er svært forskjellig. Kommunen behandler søknaden og avgjør hvem som får innvilget lån.

Jeg mener at vi gjennom disse ordningene med lån og tilskudd har tatt høyde for de særskilte behovene som funksjonshemmede har. Vedtak om oppføringslån og utbedringslån kan påklages til Husbanken. Vedtak om startlån kan påklages til kommunen.

SPØRSMÅL NR. 412

Innlevert 24. mars 2003 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 1. april 2003 av arbeids- og administrasjonsminister Victor D. Norman

Spørsmål:

«På grunn av sesongvariasjoner gis det unntak i reglene for permittering som gir særfordeler til fiskeindustrien. Fiskeoljeindustrien omfattes ikke av unntaksbestemmelse. I en henvendelse fra Varanger Kjemiske Arbeiderforening henvises det til at det er 15 til 20 år siden denne bransjen drev helårig. På tross av dette, gis det ikke dispensasjon.

Hva slags dokumentasjon bygger Regjeringen på i slike saker, og vil Regjeringen endre bestemmelsene slik at bransjer med tilnærmet like problemer behandles likt?»

VEDLEGG TIL SPØRSMÅL:

Kopi av brev om forskjellsbehandling i permitterings- og dagpengereglene i fiskeindustrien fra Varanger Kjemiske Arbeiderforening.

Svar:

Myndighetene har gjennom lov om lønnpplikt under permittering og folketrygdloven kap. 4 fastsatt bestemmelser som regulerer henholdsvis arbeidsgivers lønnsplikt ved permittering og de permitterte arbeidstakers rett til dagpenger.

Lov om lønnsplikt under permittering § 1 nr. 3 unntar arbeidstakere i fiskeforedlingsbedrifter fra lo-

ven. I denne forbindelse omfatter unntaket både fiskeforedlingsbedrifter og fiskeoljebedrifter.

Regelverket for dagpenger under permittering er imidlertid noe forskjellig når det gjelder permittering av ansatte i fiskeforedlingsbedrifter og fiskeoljebedrifter.

Hovedregelen i dagpengeforskriften § 6-4 første ledd er at "når permittering har vært avbrutt av arbeid

i mer enn fire uker hos den permitterende arbeidsgiver, må ny søknad om dagpenger settes frem og ny ventetid opparbeides".

Dette er en klar anomali som jeg vil ta initiativ til å rette opp.

Jeg vil takke deg for at du har gjort meg oppmerksom på dette poenget.

SPØRSMÅL NR. 413

Innlevert 24. mars 2003 av stortingsrepresentant Heidi Grande Røys

Besvart 2. april 2003 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Det er ikkje noko definert promillegrense for førarar og mannskap på skip pr. i dag. Ifølgje rettspraksis er promillegrensa 1,5. Den byggjer på ei skjønsmessig vurdering i høve § 422 i straffelova. Justisdepartementet tok sikte på å sende på høyring eit lovforslag der ein fastset ei promillegrense for førarar av større båtar, i løpet av hausten 2002.

Har dette skjedd, og viss ikkje, vil då justisministeren skunde på prosessen?»

GRUNNGJEVING:

I brev av 31. juli 2002 tok eg opp spørsmålet om promillegrenser til sjøs med justisministeren.

Medan fritidsbåtførarar må halde seg under ei promillegrense på 0,8 for å unngå straff, kan skipperen på lastebåtar ha 1,5 i promille før vedkommande vert straffa. Det er svært urimeleg med ei så høg promillegrense, der både menneskeliv, miljø og monalege økonomiske verdiar står på spel. Mange lasteskip har store kvanta olje, kjemikaliar og andre stoff som

kan gjere stor skade langs kysten vår, dersom det skulle gå gale.

Justisministeren skriv i sitt svarbrev av 28. august 2002 til undertekna at departementet tok sikte på å sende på høyring eit lovforslag som fastset ei promillegrense for førarar av større båtar, i løpet av hausten 2002.

Svar:

I svarbrevet mitt av 28. august 2002 til brevet frå stortingsrepresentant Heidi Grande Røys, skreiv eg at departementet tok sikte på å sende eit lovforslag på høyring hausten 2002 om å fastsette ei promillegrense for førarar av større båtar. Det er framleis mi målsetjing å sende eit slikt forslag på høyring, så snart det let seg gjere. På grunn av andre saker i departementet som har aktualisert seg etter august 2002, har det dessverre ikkje til nå vore mogleg å få ferdigstilt dette høyringsbrevet. Eg tek no sikte på å sende ut eit slik høyringsbrev i løpet av første halvår 2003.

SPØRSMÅL NR. 414**Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Sigbjørn Molvik****Besvart 2. april 2003 av sosialminister Ingjerd Schou****Spørsmål:**

«Familier med funksjonshemmede barn melder at de opplever at de må kjempe for å få et tjenestetilbud som er tilrettelagt for at deres barn skal kunne bo hjemme. Kommunene innvilger, ifølge familiene, avlastning og plass i avlastningsbolig/barnebolig, men avviser i stor grad å yte hjelp i familienes hjem, ofte med stram kommuneøkonomi som begrunnelse.

Hvordan vurderer sosialministeren denne problemstillingen, og hva vil hun eventuelt foreta seg i sakens anledning?»

Svar:

Jeg har ingen dokumentasjon på at det er et generelt trekk i kommunene at hjelp i hjemmet til familier med funksjonshemmede barn i stor grad avslås. Jeg er imidlertid klar over at mange kommuner har en presset ressursituasjon, og at flere kommuner vurderer alternative tjenestetilbud.

Etter sosialtjenesteloven § 4-3 har den som ikke kan dra omsorg for seg selv, eller som er helt avhengig av praktisk eller personlig hjelp for å greie dagliglivets gjøremål, krav på hjelp etter sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a-d. Kommunen skal, i samråd med brukeren, vurdere søknader om sosiale tjenester

individuelt ut fra søkerens behov og forutsetninger. Kommunen har stor frihet i valg og utforming av tjenestetilbudet, men det samlede tjenestetilbud må ligge på et forsvarlig nivå i forhold til de behovene som skal dekkes.

Tjenestetilbudet skal så langt som mulig utformes i samarbeid med brukeren, og formålet med loven er at den enkelte får mulighet til å leve og bo selvstendig og ha en meningsfylt tilværelse i fellesskap med andre. Selv om brukeren ikke selv har rett til å velge hjelpeformen, innebærer lovens intensjon at kommunen bør strekke seg langt i å gi tilbud som gjør det mulig for familier som ønsker det å ha sine barn hjemme.

Det foregår forsøksvirksomhet i noen kommuner for å utforme tjenestetilbudet til familier med funksjonshemmede barn på nye og bedre måter. Det er viktig å spre erfaringene fra disse prosjektene til andre kommuner. Jeg skal legge frem en stortingsmelding våren 2003 om politikken for personer med nedsett funksjonsevne. I denne meldingen vil forsøks- og utviklingsarbeidet bli omtalt. I tillegg vil meldingen gjennomgå situasjonen for funksjonshemmede og herunder vurdere situasjonen for familier med funksjonshemmede barn.

SPØRSMÅL NR. 415**Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Sigbjørn Molvik****Besvart 2. april 2003 av sosialminister Ingjerd Schou****Spørsmål:**

«Familier med funksjonshemmede barn melder at de nektes personlig assistent med henvisning til retningslinjer fra departementet.

Er det slik at barn/unge under 18 ikke kan innvilges personlig assistent, eller finnes det muligheter for personlig assistent også til disse, i så fall, på hvilket grunnlag skal kommunen ta stilling til om søknad om personlig assistent til barn/unge skal innvilges eller avslås?»

Svar:

Departementet har i Rundskriv I-20/2000, side 5, med bakgrunn i uttalelser i Ot.prp. nr. 8 (1999-2000) og Innst. O. nr. 22 (1999-2000), uttalt følgende:

"Brukerstyrt personlig assistanse vil si at brukeren selv fungerer som arbeidsleder for assistentene. Brukeren må kunne definere sine egne behov, lære opp og veilede assistenten i hvordan hjelpen bør gis, sette opp og følge opp arbeidsplaner og ivareta andre forhold direkte knyttet til tjenesteutøvelsen. Det er også brukeren som bestemmer fordelingen av det timetallet

som tilstås av kommunen. Kravene til arbeidslederfunksjonen innebærer at brukeren bør være myndig (over 18 år). Noe absolutt krav til hvem som kan få brukerstyrt personlig assistanse kan imidlertid ikke stilles. Det avgjørende vurderingstemaet er om dette er den mest hensiktsmessige måten å yte praktisk bistand på i det konkrete tilfelle. I særlige tilfeller bør også mindreårige og f.eks. psykisk utviklingshemmede kunne få tildelt brukerstyrt personlig assistanse. Siden dette dreier seg om brukerstyring, bør det bare være i de tilfellene man trenger noe bistand fra andre for å utøve arbeidslederrollen, eventuelt i en tilvenningsperiode, at tildeling av personlig assistanse bør være aktuelt. Den som helt eller i det vesentlige er ute av stand til å være arbeidsleder, bør få sitt behov for praktisk bistand dekket på en annen måte."

I tillegg til de nevnte uttalelsene i rundskrivet har departementet i brev av 5. april 2002 til alle landets kommuner og fylkesmenn uttalt følgende:

"Søknader om brukerstyrt personlig assistanse skal i likhet med andre søknader om sosiale tjenester vurderes individuelt ut fra søkerens behov og forutsetninger. Som uttalt i rundskrivet side 5, kan det ikke stilles noe absolutt krav til hvem som kan få brukerstyrt personlig assistanse. Det avgjørende vurderingstemaet er om dette er den mest hensiktsmessige måten å yte praktisk bistand på i det konkrete tilfellet. Som påpekt i rundskrivet og av sosialkomiteen, må søkeren selv kunne definere sine behov, lære opp assistenten i hvordan hjelpen gis, følge opp arbeidsplaner og være arbeidsleder, jf. Innst. O. nr. 22 (1999-2000) side 4. Departementet vil i tillegg presisere at nærstående personer eller hjelpeverge ikke skal utelukkes fra å bistå i arbeidslederfunksjonen, jf. Innst. O. nr. 22 (1999-2000) side 4."

Kommunene skal behandle søknader om brukerstyrt personlig assistanse til barn og unge ut fra de retningslinjer som jeg har referert ovenfor. Dette innebærer at det er en mulighet for å innvilge brukerstyrt personlig assistanse også til personer under 18 år.

Etter sosialtjenesteloven § 4-3 har den som ikke kan dra omsorg for seg selv, eller som er helt avhengig av praktisk eller personlig hjelp for å greie dagliglivets gjøremål, krav på hjelp. Kommunen står i utgangspunktet fritt i valg og utforming av tjenestetilbudet, men det samlede tjenestetilbud må ligge på et forsvarlig nivå i forhold til de behovene som skal dekkes. Kommunen skal foreta en individuell vurdering av den enkeltes behov for hjelp.

Lov om sosiale tjenester stiller krav om brukermedvirkning. Etter sosialtjenesteloven § 8-4 plikter kommunene å rådføre seg med brukeren, og til å samarbeide om å forsøke å finne individuelt tilpassede løsninger. Det er den enkelte selv, eventuelt representert ved verge/hjelpeverge, som best kan gi uttrykk for hvilke tjenester som foretrekkes og når og hvor de ønskes utført. En aktiv samhandling mellom kommunen og brukeren vil øke muligheten for gode løsninger.

Dette gjelder i forhold til alle tiltak kommunen etablerer og selvsagt ikke bare i forhold til brukerstyrt personlig assistanse som er en alternativ organisering av praktisk bistand og opplæring etter sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a. Brukermedvirkning er følgelig ikke bare forbeholdt den som mottar praktisk bistand i form av personlig assistanse.

SPØRSMÅL NR. 416

Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Marit Nybakk

Besvart 2. april 2003 av forsvarsminister Kristin Krohn Devold

Spørsmål:

«Jeg er gjort kjent med at leiekontrakten til HV-distrikt 09 Hordaland utløper 15. april 2005.

Vil forsvarsministeren bidra til at HV-distrikt 09 sin ledelse og administrasjon flyttes til Sverresborg ved Bergenhus festning?»

BEGRUNNELSE:

Bergenhus er et av Forsvarets festningsverk, og det er viktig med militær tilstedeværelse. Forsvaret

utredet i 2002 hvorvidt Bergenhus kunne benyttes av HV-distrikt 09 sin ledelse og administrasjon, med lager lokalisert til Ulven leir i Os kommune. Dette støttes av GIHV og bifalles av Bergen kommune, som lenge har arbeidet med å legge forholdene til rette for at byen skal være attraktiv for Forsvaret og tilhørende aktiviteter. En lokalisering på Sverresborg ved Bergenhus festning vil kunne bli en funksjonell løsning for HV-distrikt 09 samtidig som Bergen by vil opprettholde militær aktivitet i og rundt Sverresborg.

Svar:

Lokalisering av militær virksomhet i Bergensområdet har vært til vurdering, bl.a. med bakgrunn i at Sjef Sjøforsvarets skoler/KNM "Tordenskjold", fra 1. oktober 2002 ble tillagt ansvaret som kommandant for Bergenhus festning.

Betydningen av denne festningen som et viktig og synlig symbol for militær tilstedeværelse tett inn til hovedlokaliseringen for det norske Sjøforsvaret, var et sentralt element i beslutningen om videreføring av kommandantskapet på Bergenhus.

Bergen har alltid vært og er fortsatt en meget sentral by for Forsvaret. Forsvaret har lenge vært synlig i bybildet, ikke minst gjennom at byen har vært standkvarter for landmilitære virksomheter som tidligere Distriktskommando Vestlandet, Hordaland forsvarsdistrikt nr. 9, Bergenhus regimet og heimevernsdistrikter. Hæren og Heimevernet har således vært tungt representert og derigjennom bidratt til en samfunnsmessig posisjon og betydning for disse deler av Forsvaret i Bergen og på Bergenhus.

Hordaland HV-distrikt 09 er i dag lokalisert i leid bygning i Storbotn, Åsane. I iverksettelsesbrevet for omleggingen av Forsvaret i perioden 2002-2005 av 22. juni 2001, anførte daværende forsvarsminister Bjørn Tore Godal, at Hordaland HV-distrikt 09 skulle lokaliseres til Ulven i Os kommune.

Etter en helhetlig vurdering har jeg besluttet at ledelse og administrasjon av Hordaland HV-distrikt 09 skal lokaliseres til Bergenhus. Det vil bli arbeidet aktivt med å få til en ordening med fremleie av lokalene i Åsane slik at flyttingen kan skje tidligst mulig, uten at Forsvaret havner i en situasjon hvor det må betales leie for en bygningsmasse som er fraflyttet.

En sentral lokalisering på Bergenhus for distriktsstaben vil holde i hevd et synlig nærvær og sikre at også denne delen av Forsvaret fortsatt har et tydelig ansikt utad i Bergen. En slik lokalisering vil videre bidra til det samarbeid med offentlige etater og andre samarbeidspartnere som er av stor betydning for Hordaland HV-distrikt 09. Det er viktig at en god dialog kan opprettholdes gjennom enkel tilgjengelighet, slik at distriktet kan yte og koordinere tjenester av ulike slag i forhold til egne mannskaper og befall, samt sentrale sivile og offentlige samarbeidspartnere som f.eks. politiet og fylkesmannen. En sentral lokalisering vil også være gunstig for å sikre en god rekruttering til distriktsstaben. Skulle Hordaland HV-distrikt 09 lokaliseres til Ulven, ville det forutsette investeringer i ny infrastruktur. På Bergenhus finnes det ledige lokaler som for en betydelig lavere kostnad kan oppgraderes til å tilfredsstille distriktsstabens behov.

Staben til Sjef Sjøforsvarets skoler vil også bli lokalisert sentralt på Bergenhus festning. Dette er et element i tilrettelegging vedrørende lokaliteter for

kommandantskapet tilknyttet Bergenhus og et viktig bidrag til synlig militær aktivitet på Bergenhus.

Den funksjon sjef Sjøforsvarets skoler/KNM "Tordenskjold" har som kommandant på Bergenhus, innebærer et visst krav til tilstedeværelse. Den betydelige militære aktiviteten Forsvaret har i Bergen, må være synlig og tilgjengelig for befolkningen. Militær tilstedeværelse vil bidra til å opprettholde et positivt inntrykk og ivareta de lange forsvarstradisjoner og verdier som forbindes med Bergen og Bergenhus. Sjømilitær tilstedeværelse på festningen vil også synliggjøre samarbeidet med en annen av byens stoltheter; skoleskipet "Statsraad Lehmkuhl".

Stab Sjøforsvarets skoler, som arbeider i forhold til Sjøforsvarets skoler over hele landet, er i dag midlertidig lokalisert i en kaserne ved Haakonssvern med dispensasjon fra krav til helse, miljø og sikkerhet (HMS). Om staben fortsatt skal ha tilhold på Haakonssvern, må det investeres i nybygg eller rehabilitering. På Bergenhus er det ledige lokaler som vil dekke behovet for kontorarealer, samt at representasjonsfunksjonen til kommandanten kan ivaretas. Det vil kun være behov for mindre utgifter til overflatebehandling av eksisterende kontorer.

Et lokalt element av Vernepliktsverket skal fortsatt være tilstede på Bergenhus festning. Det vil kunne oppnås gode synergieffekter ved at denne virksomheten er lokalisert sammen med stab Sjøforsvarets skoler, som også har et ansvar for rekruttering. Tilgjengeligheten på Bergenhus gjør at man på en enklere måte kan nå ungdommer og samarbeide med aktuelle skoler. Det kan i tillegg bli lokalisert en felles regnskapsenhet for Forsvaret på Bergenhus. Dette spørsmålet er for tiden gjenstand for en intern prosess sentralt i Forsvarets militære organisasjon med deltakelse fra arbeidstagerorganisasjonene. Effektivisering av regnskapsfunksjonene i Forsvaret til en felles regnskapsenhet, er en integrert del av leveranseprosjekt 1 i GOLF. Regnskapsenheten vil være en viktig brikke i arbeidet med å sikre at Forsvaret kan tilfredsstille funksjonelle krav i økonomireglementet for staten innen forutsatte tidsfrister.

Skifte Eiendom, Forsvarsbyggs avhendingsprosjekt, er i ferd med å utvikle en plan for å levendegjøre Bergenhus festning som landemerke, utvikle supplerende bruksmuligheter, og etablere nye arenaer for opplevelser. Bergenhus festning vil bli tilrettelagt for sammensatt bruk.

Videre utvikling av Bergenhus festning har betydning for nasjonen, Bergen by, lokalmiljøet og festningens brukere. Det etableres et samarbeidsforum for å samordne interesser, drøfte og forankre løsninger. Samarbeidsforumet består i dag av:

- Bergen kommune
- Bryggen museum
- Byantikvaren

- Forsvarets militære organisasjon ved kommandantskapet Bergenhus
- Tilsynskomiteen Bergenhus.

I tillegg vil planprosessen måtte inkludere det offentlige rom for høring, deltakelse og forankring. Potensielle brukere må ivaretaes. Bergenhus festning, bestående av Bergenhus, Sverresborg og Koengen, skal videreutvikles som et sentralt og levende monu-

ment over norsk historie. Økt tilgjengelighet og ekstraordinære brukskvaliteter er bærende for arbeidet. Planprosessen vil avklare det konkrete innholdet, hvor en heving av kvaliteten på Koengen, aktiv bruk av stedets grønne lunger og bygninger, står sentralt.

De ovennevnte beslutninger vil bli gjennomført snarest mulig og sikre synlig militær virksomhet og tilstedeværelse på Bergenhus.

SPØRSMÅL NR. 417

Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Asmund Kristoffersen

Besvart 7. april 2003 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Feiringklinikken og Hjertesenteret gjennomførte i 2002 en meget betydelig del av landets samlede invasive kardiologi og kirurgi. Feiringklinikken alene sto for mellom 25 og 30 pst. av denne type behandling det året, og hadde sin inntekt utelukkende av 80 pst. av DRG. Nye og til dels sterkt reduserte satser har ført til en stor inntektsreduksjon og underskudd i drifta.

Hva gjør helseministeren for å følge opp Stortingets merknad i budsjettet for 2003, der det sies at inntektsbortfall skal kompenseres?»

BEGRUNNELSE:

Både Hjertesenteret og Feiringklinikken varslet allerede i brev av 12. februar 2003 til helseministeren med kopi til sosialkomiteen at de nye satsene som ble foreslått, ville føre til en inntektssvikt på 55 mill. kr for Feiringklinikken i 2002 dersom en sammenlignet med satsene for 2001. Etter det jeg er kjent med, har Feiringklinikken et underskudd på drifta i 2002 på hele 18 mill. kr. Dette er dramatiske tall for en pasienteid institusjon (Landsforeningen for Hjerte- og lungesyke) som har sin inntekt for Feiringklinikken gjennom DRG-systemet. Feiringklinikkenes aktivitet er både ønsket og tvingende nødvendig i dagens og morgendagens helsevesen. Det er helt urimelig å satse på at pasientorganisasjonen skal dekke behandlingsutgiftene av pasientene. Jeg ser at klinikken i 2002 utførte 4 029 utredninger, 1 825 utblokkinger og 1 275 operasjoner og er som nevnt ovenfor ca. 25 til 30 pst. av denne type behandling i Norge. Og så langt jeg kjenner til, er det bare ett syn på kvaliteten ved Feiringklinikkenes pasientbehandling: Glimrende!

Den meget uheldige reduksjonen i klinikkenes inntekter, ble også et tema i budsjettbehandlingen for 2003 der et flertall i sosialkomiteen bestående av Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet "sier seg enig i at det må være en målsetting at en får etablert en finansieringsordning som er felles både for innlagte og for polikliniske pasienter. Flertallet har merket seg at departementet fra 2003 legger opp til å bruke de nye kostnadsvektene for hjertekirurgi med reduserte utbetalinger gjennom ISF-ordningen, og at differansen mellom de gamle kostnadsvektene og de nye på 160 mill. kr overføres foretakene som basisbevilgning, og at dette beløpet skal dekke inn inntektstapet på ISF for henholdsvis Hjertesenteret og Feiringklinikken. Flertallet vil i denne sammenheng følge med i hvordan denne nyordningen praktiseres".

Dette betyr at Stortinget sa fra om disse to institusjonene skulle ha kompensert sitt inntektsbortfall gjennom disse pengene. Dette synes ennå ikke å ha skjedd, noe som kan komme til å bli svært uheldig for hjertepasienter med behov for behandling i og med at en må påregne at behandlingstilbudet må reduseres kraftig for at institusjonene skal kunne drive i økonomisk balanse. Jeg går ut fra at helseministeren vil bringe dette forholdet i orden, slik at institusjonene får den inntekt de er forespeilet og som Stortinget har vedtatt og slik at pasientbehandlingen videreføres.

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2002-2003) heter det at for 2003 legger departementet opp til å bruke de "nye" kostnadsvektene for hjertekirurgi. De reduserte utbetalingerne gjennom ISF som følge av dette (160 mill. kr) overføres basisbevilgningen til de regionale helseforetakene. For 2003 innebærer dette at de regionale

helseforetakene får en økning i basisbevilgningen tilsvarende reduksjonen gjennom ISF. Departementet vil i sin styring av de regionale helseforetakene følge opp Stortingets vedtak og forutsetninger fra behandlingene i St.prp. nr. 59 (2001-2002) om drift av Hjertesenteret og Feiringklinikken.

I styringsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2003 forutsettes det at de regionale helsefor-

etaken i 2003 følger opp Stortingets vedtak i forbindelse med St.prp. nr. 59 (2001-2002) når det gjelder driften av Feiringklinikken og Hjertesenteret i Oslo.

Departementet vil følge opp denne saken i styringsdialogen med de regionale helseforetakene, og vil gjennom denne dialogen sikre at Stortingets intensjoner og forutsetninger følges opp.

SPØRSMÅL NR. 418

Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 2. april 2003 av utdannings- og forskningsminister Kristin Clemet

Spørsmål:

«Samarbeidsregjeringen sier i sin erklæring fra oktober 2001 at den "vil sikre og fremme mangfoldet i skolen og mellom skolealternativer".

Kan statsråden informere om antall søknader i henhold til privatskolelovens bestemmelser som forelå til behandling i UFD da Regjeringen overtok, hvor mange nye søknader om henholdsvis nyetablering og utvidelse som er kommet til UFD under denne regjeringen, og hvordan saksbehandlingstiden har utviklet seg og antall tilsagn som er gitt?»

BEGRUNNELSE:

For nettopp å sikre og fremme mangfoldet i skolen og mellom skolealternativer, er det viktig at mulighetene i gjeldende privatskolelov brukes, men også brukes aktivt. Mitt inntrykk, både fra Semerklæringen og fra Regjeringens tiltredelseserklæring, har vært at Regjeringen har vært innstilt på det. Jeg mener at uttalelser fra statsråden i Utdanningsdepartementet har bygget opp under en slik oppfatning.

Det er viktig at dette følges opp i praksis, slik at de som søker om å få godkjent alternativ skoledrift merker en mer imøtekommende holdning og raskere behandling fra departementet.

Her vil faktiske tall kunne gi viktige signaler om Regjeringens politikk i praksis, og jeg håper derfor statsråden kan gi slike tall.

Derfor er det viktig å få oversikt over hvor mange ubehandlede søknader om henholdsvis etablering og/eller utvidelse av grunnskoler og videregående skoler lå til behandling i Utdanningsdepartementet da Regjeringen Bondevik overtok.

Sammenholdt med antall søknader som i dag ligger til behandling, vil dette vise hvordan saksbehand-

lingstiden har utviklet seg. Og endelig må en oversikt inneholde oppgave over antall søknader av de nevnte kategoriene som Utdanningsdepartementet har motatt under denne regjeringen, og hvor mange som faktisk er innvilget.

Svar:

Da Samarbeidsregjeringen overtok 19. oktober 2001 forelå det i departementet 45 ubehandlede søknader om nyetablering (24) og utvidelse (21) av grunnskoler og videregående skoler etter privatskoleloven.

Det har kommet 133 søknader til departementet i perioden 19. oktober 2001 - 28. mars 2003. Av disse gjelder 73 nyetableringer, og 60 gjelder utvidelser. 95 søknader er ferdigbehandlet, og av disse er 62 søknader innvilget. 22 av disse er godkjente nyetableringer, og 40 er godkjente utvidelser. De godkjente nyetablerte skolene fordeler seg slik:

Grunnskoler	
Religiøse eller etiske grunner	11
Faglig-pedagogisk alternativ	7
Undervisning i utlandet -	
Sum nye grunnskoler	18
Videregående skoler	
Religiøse eller etiske grunner	2
Faglig-pedagogisk alternativ-	
Undervisning i utlandet	1
Kvantitativt undervisningsbehov	1
Sum nye videregående skoler	4

Den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden for nyetableringer i perioden 19. oktober 2001 - 28. mars 2003 er ca. 7,5 måneder, og for utvidelser er den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden ca. 4 måneder. Dette innebærer en gjennomsnittlig saksbehandlingstid i nevnte periode på ca. 5,5 måneder. Departementet har tidligere gitt uttrykk for at kurante søk-

nader fra skoler med allerede godkjente fagplaner skal kunne behandles i løpet 3-4 måneder. Departementet tar sikte på at dette kan gjennomføres innen utløpet av inneværende år.

Departementet har i dag 81 søknader til behandling, 29 gjelder grunnskoler og 52 gjelder videregående skoler.

SPØRSMÅL NR. 419

Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Sylvia Brustad

Besvart 1. april 2003 av nærings- og handelsminister Ansgar Gabrielsen

Spørsmål:

«I Dagens Næringsliv 21. mars går det fram at NHD har satt firmaet Deloitte & Touche på saken om å sjekke konkurranseforholdene mellom det spanske verftet Dragados og Kværner Rosenberg, i forhold til kontrakten Kværner Rosenberg nylig tapte i forhold til Snøhvit. Dette firma skal ifølge DN være det samme som er revisor for Dragados.

Medfører dette riktighet, og i så fall, mener statsråden dette er uproblematisk?»

Svar:

Jeg vil først bekrefte at Nærings- og handelsdepartementet 4. mars 2003 tildelte et konsulentoppdrag til Deloitte & Touche Advokater DA. Oppdraget omfatter en sammenligning av rammebetingelsene for norsk offshorerettet verkstedindustri og skipsverftsindustrien med rammebetingelsene i Frankrike, Nederland og Spania. Arbeidet med å kartlegge forholdene i de fire landene ble startet umiddelbart og jeg vil få overlevert sluttrapporten fra oppdraget 31. mars 2003. Rapporten vil etter dette være offentlig. Regjeringen vil orientere Stortinget om resultatene av rapporten i revidert nasjonalbudsjett.

Arbeidet med å sammenligne rammebetingelsene for offshorerettet verkstedindustri og skipsbygging ble igangsatt etter en anmodning fra Stortinget 6. desember 2002. Stortinget bad på nevnte tidspunkt Regjeringen om å gi en beskrivelse av situasjonen for norsk offshorerettet verkstedindustri og å gjennomgå konkurransesituasjonen for denne industrien i forhold til andre EØS-land. Utgangspunktet for anmodningen var en forverring av den offshorerettede verkstedindustrien internasjonale konkurranseevne, og at det spanske verftet Dragados vant kontrakten for sti-

gerørsbalkong og flammertårn til Kristin-feltet. I februar i år ble det videre klart at Dragados også ble tildelt kontrakten for gassbehandlingsanlegget til Snøhvit i konkurranse med blant andre Kværner Rosenberg.

På denne bakgrunn ser jeg det som viktig å få mer kunnskap om hva konkurranseforskjellene mellom bl.a. norske og spanske verft består i. Siden skipsbyggingsindustrien står overfor mange av de samme utfordringene som den offshorerettede verkstedindustrien og verftene i mange tilfeller kan benyttes til både bygging av plattformer og skip, ble det besluttet å gjennomføre en parallell kartlegging av rammebetingelsene for både offshorerettet verkstedindustri og skipsbyggingsindustrien. Oppdraget innebærer en bred og omfattende gjennomgang av ulike konkurransemessige forhold for disse verftene i de fire utvalgte landene Norge, Frankrike, Nederland og Spania. Gjennomgangen vil ikke berøre kontrakten mellom Statoil og Dragados for gassbehandlingsanlegget til Snøhvit. Videre vil den ikke innbefatte en direkte sammenligning av konkurranseforholdene ved henholdsvis Dragados og Kværner Rosenberg. Målsettingen er å få innsikt i hvilke forhold som kan forklare forskjellene i konkurranseevne mellom norske leverandører og andre EØS-leverandører. Gjennomgangen baserer seg på offentlig tilgjengelig informasjon og inkluderer kartlegging av ulike offentlige støtteordninger samt skatte- og avgiftsnivå, arbeidsforhold, nasjonale krav til helse, miljø og sikkerhet m.m. i Norge, Frankrike, Nederland og Spania.

Tildelingen av konsulentoppdraget ble gjennomført i henhold til lov om offentlige anskaffelser av 16. juli 1999 nr. 69. Oppdraget ble kunngjort 13. februar 2003 med svarfrist for anmodning om deltakelse 17. februar 2003. Totalt 11 konsultentselskaper/advokat-

kontorer meldte sin interesse. De fire leverandørene som ble vurdert som de beste, ble invitert til å levere tilbud på oppdraget innen 24. februar 2003. Etter en samlet vurdering av de innkomne tilbudenes pris og kvalitet ble oppdraget tildelt Deloitte & Touche Advokater DA 4. mars 2003.

Jeg har registrert at det i den senere tid er blitt stilt spørsmålstegn ved habiliteten til Deloitte & Touche siden selskapet også er revisor for Dragados i Spania. Nærings- og handelsdepartementet var ved tildelingen av konsulentoppdraget kjent med denne problemstillingen. Deloitte & Touche informerte departementet uoppfordret tidlig i prosessen om sin rolle som revisor for Dragados. Nærings- og handelsdepartementet, i likhet med Deloitte & Touche, anså imidlertid ikke dette for å være et avgjørende problem. For det første er konsulentoppdraget tildelt Deloitte & Touche Advokater DA, dvs. selskapets advokatdel, som opererer uavhengig av revisjonsdelen av selskapet. Videre skal oppdraget kun basere

seg på offentlig tilgjengelig informasjon og innebærer ikke gransking av enkeltbedrifters regnskaper.

Det er vanlig at de store aktørene i petroleumsrettet industri og skipsbygging benytter store internasjonale konsulent- og revisjonsselskaper for sine revisjonsoppdrag. Også andre tilbydere til oppdraget var i samme situasjon som Deloitte & Touche, i den forstand at de er revisorer for verft som leverer til offshore- eller skipsfartsindustrien.

De store internasjonale konsultentselskapene er i egenskap av sin størrelse og sitt nettverk både attraktive og konkurransedyktige for oppdrag knyttet til sammenligninger mellom land. Deres mulighet til å få oppdrag avhenger av at de beholder sin integritet og et godt rykte i bransjen. Jeg har følgelig full tillit til at Deloitte & Touche foretar en uhildet sammenligning av konkurranseforholdene i petroleumsrettet verkstedindustri og skipsbyggingsindustrien mellom Norge, Frankrike, Nederland og Spania.

SPØRSMÅL NR. 420

Innlevert 25. mars 2003 av stortingsrepresentant Aud Gaundal

Besvart 2. april 2003 av landbruksminister Lars Sponheim

Spørsmål:

«Fra baker- og konditorbransjen blir det hevdet at rammeforholdene til bransjen er vanskelig, og at dette har resultert i økt import av halvfabrikata. Særlig er det listepriis på hvetemel, samt at toll på ferdigvarer faller, som har gjort at importen er doblet på fire år. I tillegg kommer selvsagt et høyt kostnadsnivå i Norge, lønn, rente og kronekurs.

Hvilke tiltak ser landbruksministeren kan gjøres, samtidig som en ønsker at denne bransjen fortsatt skal foredle norskprodusert mel?»

Svar:

Den norske næringsmiddelindustrien blir i økende grad eksponert for internasjonal konkurranse. Importstatistikken for de seneste årene viser at importen særlig har økt for bearbeidede landbruksvarer, herunder melbaserte produkter som deiger og frosne og halvstekte brødvarer.

For disse bakervarene er det som for en rekke bearbeidede landbruksvarer, etablert et system for råvareprisutjevning (RÅK) der tollsatsen inn til Norge skal utjevne for forskjeller i priser på råvarer som

inngår i ferdigvarene. For bakervarer innebærer dette at tollsatsene skal utjevne for forskjeller i melpriser mellom Norge og EU og således sikre like konkurransevilkårene for disse varene innenfor EØS-området.

Tollsatsene i RÅK-systemet er faste. Dette innebærer at utviklingen i melpriser i Norge sammenlignet med resten av EØS-området direkte vil påvirke konkurransesituasjonen for norske bakervarer sammenlignet med utenlandske importvarer. Økte forskjeller i melpriser medfører svekket konkurransekraft. I den senere tiden har både bransjeorganisasjoner og enkeltbedrifter i møter med Landbruksdepartementet tatt opp spørsmålet om konkurransesituasjonen i bakerbransjen og pekt spesielt på konkurranseulempen ved bruk av norsk mel.

Landbruksdepartementet er opptatt av å sikre bakerbransjen rammebetingelser med hensyn til tollvern og råvarepriser som legger til rette for norsk produksjon av bakervarer. Dette er problemstillinger som vil bli vurdert i forbindelse med det kommende jordbruksoppgjøret, men det er ennå for tidlig å kommentere eventuelle tiltak som vil bli foreslått fra departementets side. I denne sammenhengen må en og

se på marginene i hele kjeden fra kornmottaket til bakeren.

En konkurransedyktig bakerbransje vil være svært viktig for underleverandørene til denne industrien, både primærprodusenter og annen foredlingsindustri. Myndighetene alene kan imidlertid ikke sik-

re industrien konkurransekraft for å møte utfordringene bransjen står overfor. Minst like viktig vil være industriens egen evne til utvikling og markedsorientering. En solid innsats på dette området vil være en forutsetning for å kunne lykkes i et stadig mer krevende marked.